

Arrest

nr. 215 094 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VERGAUWE
Belzeelsestraat 40
9940 EVERGEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesmemorie.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Verzoekster werpt in haar synthesesmemorie de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “de artikelen 203 tot 211 van het burgerlijk wetboek”.

2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 25 september 2018 de grond meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de Vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

De middelen lijken, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

In casu heeft verzoekster een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als stiefdochter van een Portugese onderdaan ingediend en werd deze aanvraag geweigerd aangezien uit het geheel van de gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Verzoekster betwist niet de vaststelling in de bestreden beslissing, “Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging”. Verzoekster werpt op dat zij wel degelijk het bewijs naar voor heeft gebracht van haar staat van behoefte in haar land van herkomst. Door dit louter te poneren brengt zij echter niets in tegen de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat er in het kader van verzoeksters aanvraag geen effectief verifieerbare bewijzen voorliggen dat zij in haar land van herkomst financiële en/of materiële ondersteuning van de referentiepersoon ontving en dit omdat zij niet in haar levensonderhoud kon voorzien. Evenmin gaat verzoekster in haar synthesememorie dieper in op de omstandige motivering in de bestreden beslissing van de door haar bij haar aanvraag voorgelegde documenten, waardoor deze overeind blijft. Dat de verwerende partij stijlformules zou gebruikt hebben en geenszins hetgeen verzoekster in haar aanvraag naar voor bracht, weerlegt, kan dan ook niet worden bijgetreden. Volgens verzoekster is zij niet gehouden tot het negatief bewijs. In de bestreden beslissing wordt echter niet geëist van verzoekster dat zij een negatief bewijs zou moeten leveren. De Raad merkt op dat het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat het bewijs van haar inspanningen om iets te doen aan haar staat van behoefte in haar land van herkomst en het feit dat ze daarin niet geslaagd is, niets anders kan betekenen dan dat ze ten laste genomen werd door de referentiepersoon. Verder is het niet aan de verwerende partij om leemtes in de bewijsvoering op te vullen. Verzoekster werpt nog op dat het feit dat zij onvermogen is, reeds impliciet zou zijn erkend door het feit dat zij in de huidige procedure reeds werd toegelaten tot de kosteloze rechtspleging. De Raad merkt op dat deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst.

Verzoekster werpt de schending op van de artikelen 203 tot 211 van het Burgerlijk Wetboek waarbij zij de verplichting tot levensonderhoud tussen ouders en hun kinderen geschonden acht. De Raad merkt op dat hij onbevoegd is om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet. Dit middelonderdeel lijkt dan ook onontvankelijk.

Waar verzoekster in haar middel een schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zet zij nergens uiteen op welke wijze dit wetsartikel wordt geschonden, waardoor dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk lijkt”.

3. Verzoekster richt op 12 oktober 2018 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3, van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting, om alsnog haar visie kenbaar te maken, de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2, van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 december 2018 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt te volharden in de door haar aangevoerde middelen, meer bepaald deze betreffende het ten laste zijn van haar ouders in het land van herkomst. Zij voegt eraan toe dat, waar de verwerende partij haar vraagt om te bewijzen dat zij niets heeft in haar land van herkomst, haar wordt gevraagd om een negatief bewijs te leveren, wat onmogelijk en dus onwettig is. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

5. Waar verzoekster stelt dat waar de verwerende partij haar vraagt om te bewijzen dat zij niets bezit in haar land van herkomst, haar wordt gevraagd om een negatief bewijs te leveren, wat onmogelijk en dus onwettig is, werd hierover in de bestreden beschikking gesteld dat er nergens van verzoekster een negatief bewijs wordt geëist. Er werd daarbij verder aangegeven dat de bewijslast vrij is en dat deze op de aanvrager rust. Door verder louter te volharden in haar middelen, slaagt verzoekster er niet in de inhoud van voormelde beschikking te weerleggen. Gelet op voorgaande blijft de inhoud van de beschikking dan ook overeind.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA